Да ли је инцидент са нервним гасом био „димна завеса“ за напад САД на Сирију

Пише: Ђанандреа Гајани
субота, 08 април 2017 23:37

Нисмо се преварили: утисак сајта Analisi Difesa, од 5. априла, да чудан догађај са нервним гасом из Хана Шејхуна, представља један изговор, једну „димну завесу“ како би се оправдао преокрет у блискоисточној политици Доналда Трампа, конкретизовао се ове ноћи.

Доналду Трампу било је довољно једва 48 сати да радикално промени своју политику у односу на сиријски конфликт. Од када су медији, који су блиски сиријским побуњеницима, проширили вест о хемијском бомбардовању у Хан Шејхуну, приписујући га ваздушним снагама Башара Асада, Трамп је прво дао до знања, преко свог портпарола, да се „предомислио око сиријског председника“, да би после наговестио неким члановима Конгреса, да разматра унилатералне војне акције након руског вета на резолуцију која осуђује сиријски режим.

Напослетку је покренут ракетни напад са 59 Tomahawk ракета, лансираних са торпедних разарача Porter и Ross који су базирани на источном Медитерану, које су погодиле авионе, складишта, магацине муниције, системе противваздушне одбране и радаре у ваздухопловној бази Шајрат близу Хомса, са које су полетели авиони који су у понедељак гађали област Идлиба.

Пише: Ђанандреа Гајани
субота, 08 април 2017 23:37

Министар одбране Сирије Фахд Џасем ел Фреиџ, дефинисао је напад САД као агресију, и додао, да су нападом САД стале на исту страну са терористима Исламске државе. Напад на ваздухопловну базу Шајрат изазвао је барем шест погибија и на десетине рањавања, потврдио је сиријски министар одбране, „поред великих материјалних губитака“.

Према сиријској опсерваторији за људска права, невладиној организацији блиској побуњеницима, „мртва су четири војна лица, међу којима и један бригадни генерал ваздухопловних снага, аеродром је скоро сасвим уништен, а писта, складиште горива и противваздушна одбрана су збрисани“.

Према ел Фреиџу, „нападом су САД постале савезник Исламске државе и Фронта ал Нусра. У погледу разлога које је прихватио Доналд Трамп (не тражећи одобрење Конгреса) како би покренуо одмазду због употребе хемијског оружја од стране снага које су повезане са сиријском владом, сиријски министар одбране је поновио, како Вашингтон ,,не зна истину о ономе што се догодило, нити о ономе ко је одговоран“.

Говорећи из своје виле на Флориди, Трамп је жигосао сиријског председника као једног „диктатора“ који је покренуо „ужасан хемијски напад на недужне цивиле“.

Трамп је такође позвао „све цивилизоване нације да се уједине у настојању да се оконча покољ и крвопролиће у Сирији, као и да се елиминише тероризам сваке врсте“.

Реч је о једном збуњујућем заокрету, ако се узме у обзир, да је током изборне кампање и првих недеља од свог устоличења, председник увек тврдио, да је у Сирији потребан један договор са Москвом и Асадом како би се поразили џихадистички терористи, и да је пре свега неколико дана његова администрација озваничила, управо у Уједињеним Нацијама, одустајање САД од разматрања збацивања Асада као приоритета.

Кратко време ове инверзије политичког курса Трампа, која трансформише Асада од „квазисавезника“ против џихадиста у „непријатеља број један“ у истој равни са севернокорејским диктатором Ким Џонг Уном, појачава сумњу да је случај са нервним гасом у Хан Шејхуну био намерно исконструисан.

Не постоје извештаји или потврде из неутралних извора око оног што се догодило, а сумње око описа догађаја од стране побуњеника су многобројне. Премало је жртава за један ваздушни напад са оружјем за масовно уништавање (Садам Хусеин је 1988. године,

убио 5 хиљада Курда бомбардујући Халабџу, а не 90 као у сиријском граду) и изнад свега, нису такође обављене провере како би се утврдило да ли је гас који је употребљен у уторак био управо онај из арсенала сиријске армије (званично, уништен).

Упркос одсуству јасних доказа и сазнању Американаца да и побуњеници такође користе хемијско оружје у малом опсегу (управо оноликом да убије неколико десетина људи), Трамп је био спреман да запрети нападима којих се Барак Обама прибојавао 2013. године, да би их се потом и одрекао, када се Москва појавила као гарант уништења хемијских арсенала Асада, који су представљали одвраћајуће оружје против израелског нуклеарног наоружања.

Утисак је, да је Трамп, под притиском демократа због претње импичмента управо због његових наводних веза са Русима, подлегао уцени „јастребова“ из своје партије које предводи сенатор Џон Мекејн, који је протеклих година већ критиковао Обамину администрацију да није напала Башара Асада због једног другог случаја употребе нервног гаса у Гути, на периферији Дамаска.

Трамп дакле има велику потребу да се покаже да је оштар са Москвом, како би рашчистио терен од било какве могуће оптужбе да је у дослуху са Владимиром Путином, и Сирија представља идеалну прилику да се пошаље сигнал у том смислу, посебно на таласу емоција због сликâ деце убијене нервним гасом.

Осим тога, не може се искључити, да је измењен став Трампа према Дамаску, диктиран потребом да су учини кохерентном његова блискоисточна политика заснована на блиском савезништву са Израелом и супротстављању Ирану. Политика која је тешко помирљива са обећаним отварањем на сиријском фронту ка Асаду и Путину, од момента када се у Сирији (неколико километара од границе са јеврејском државом) боре хиљаде Иранаца и од када је режим Асада најважнији савезник Техерана.

Тешко је схватити, да ли се ради само о једном демонстративном и „казненом нападу“ (корисном Трампу на унутрашњем фронту да покаже како није „пријатељ Путина“) или САД заиста намеравају да се туку са сиријским снагама и њиховим савезницима, фаворизујући оне џихадистичке милиције (укључујући Исламску државу) против којих се бори Асад, и за које је Трамп више пута рекао да хоће да их уништи, критикујући Обамину политику на Блиском истоку.

У првом случају, Трампова акција би могла да буде тек спорадична, на шта указује упозорење Русима о нападу, који су имали времена да повуку своје војнике из базе Шајрат близу Хомса, и можда такође да упозоре Асада, узимајући у обзир ограничену штету у погледу губитака (шест војних лица) од кише ракета америчке морнарице, које су међутим, уништиле инфраструктуру базе.

У другом случају, Трамп би се данас суочио са много више тешкоћа од Обаме у покретању рата против Дамаска, јер за разлику од 2013. године, када је Москва разместила у Сирији свега неколико војних саветника и најамника, сада руске снаге располажу са тридесет борбених авиона, хеликоптерима, копненим јединицама од око 5 хиљада припадника, и пре свега ракетним батеријама противавионске одбране дугог домета С-300 и С-400 које су у стању да пресретну авионе и крстареће ракете.

Сједињене Државе већ су разместиле у региону стотинак борбених летелица, на северу Сирије око хиљаду припадника специјалних снага и маринаца који су ангажовани у операцији коалиције против Исламске државе, уз туце бродова који могу да испаљују ракете, док остала средства могу да стигну у кратком року.

Могућност Американаца да ударе по Асадовим снагама стога није спорна, али је ризик у стварању једног casus belli са Русијом чије су последице непредвидиве и могле би да одјекну далеко од сиријских граница.

Трампов заокрет свидеће се Израелу, који Асадов режим повезан са Ираном сматра за опаснији у односу на Сирију која би била у рукама сунитских џихадиста, али такође и Саудијцима и заливским емиратима који су до сада подржавали сиријске исламистичке милиције.

Свидеће се такође и Анкари, која коначно може да се врати сновима о рушењу Асада како би проширила своју зону утицаја и преузела контролу севера Сирије, у антикурдском духу. У исто време, нова иницијатива председника САД ризикује да поништи сваку претпоставку релаксације са Москвом и да заоштри већ распаљен конфликт са Пекингом.

Превео са италијанског, уз незнатна скраћења: Небојша Вуковић

Извор: http://www.analisidifesa.it/2017/04/trump-alla-guerra-in-siria/